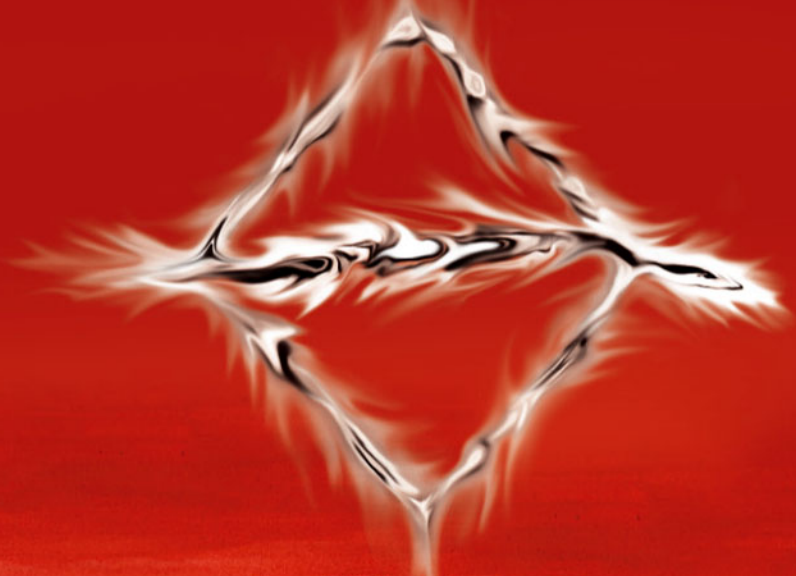
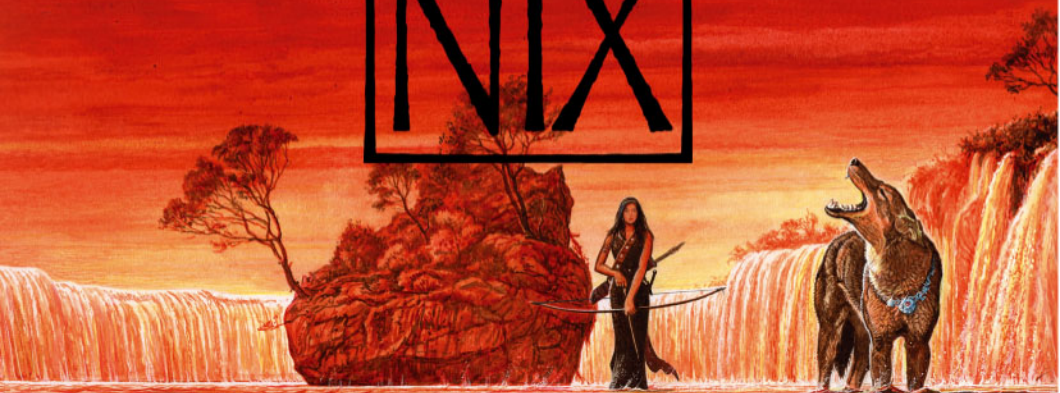

ABHORSENKA

GARTH
NIX

Když jsou probuzeny starobylé síly, je vzhůru spousta bytostí.

TRITON

Garth Nix

Abhorsenka

ABHORSENKA

GARTH
NIX

TRITON

Copyright © Garth Nix, 2003
Translation © Milan Žáček, 2006
Illustrations © Marta Macková, 2006
Cover design © HarperCollins Publishers
Background design by Milan Fibiger

© TRITON, 2006

ISBN 80-7254-818-2

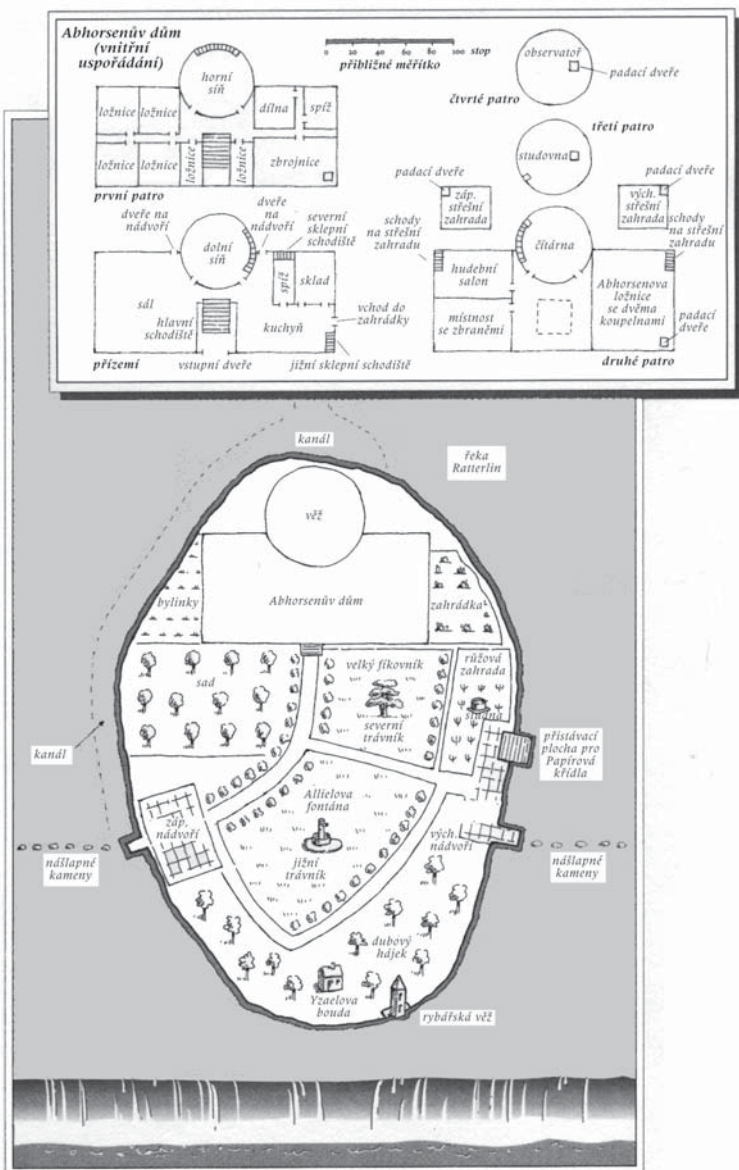
Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz

Věnováno Anně a Thomasu Henrymu Nixovi.

Mapa Abhorsenova domu a přilehlého okolí

Prolog

Z řeky vzlínala mlha. Mohutné bílé chuchvalce se mísily se sazemí a kouřem města Corvere a stávaly se hybridem, který ty lidovější místní noviny nazývaly smogem a *Corverský hlasatel* „miazmatickou mlhou“. Svým chladem, vlhkostí a puchem byla nebezpečná pod jakýmkoli jménem. Kde byla nejhustší, uměla i dusit a ten nejslabší náznak kašle dokázala přeměnit v zápal plic.

Avšak její největší nebezpečí nesouviselo s rizikem, které představovala pro zdraví. To vycházelo z její další klíčové vlastnosti. Corverská mlha tvořila neproniknutelný příkrov, závoj, který halil opěvované městské plynové lucerny a mátl oči i uši. Jakmile na město padla mlha, všechny ulice potemněly, všechny ozvěny se rozezněly podivnými tóny a všude se daly očekávat vraždy a fyzické útoky.

„Nezdá se, že by se ta mlha chtěla zvednout,“ ohlásil Damed, hlavní tělesný strážce krále Prubíře. V jeho hlase zazníval odpor k mlze, i když Damed věděl, že jde jen o přírodní jev, směsici průmyslového znečištění a říčních výparů. U nich doma, ve Starém království, bývaly takové mlhy zpravidla dílem volnoma-gických čarodějů. „A nefunguje ani ten jejich... telefon a eskorta je nezkušená a do plné síly jí chybí několik mužů. Není tady ani jeden z důstojníků, na které se obvykle spoléháme. Pane, myslím, že bychom se neměli nikam pouštět.“

Prubíř stál u okna a vyhlížel mezi okenicemi. Před několika dny jimi museli opatřit všechna okna, když se mezi lidmi v davu venku objevily praky. Předtím protestující nedokázali dopravit kusy cihel dostatečně daleko, protože dům, v němž sídlilo starokrálovské vyslanectví, stál uprostřed parku obehnaného zdí, dobrých padesát metrů od ulice.

Už po několikáté si Prubíř přál, aby se mohl vnořit do Výsady a načerpat z ní sílu a kouzelnou pomoc. Ale nacházeli se osm set kilometrů jižně ode Zdi a vzduch byl nehybný a studený. Slabounký závan svého kouzelného odkazu tak mohl cítit, jen když od severu dul prudký víchř.

Věděl, že Sabriel vnímá nepřítomnost Výsady ještě palčivěji. Sklouzl na manželku pohledem. Sabriel seděla jako obvykle u stolu a psala poslední dopis některé dávné kamarádce ze školy, některému významnému obchodníkovi nebo některému poslanci ancelstierského shromáždění. Slibovala jim zlato, podporu nebo seznámení s vysoce postavenými lidmi, popřípadě lícila chabě skrývané hrozby, co by se stalo, kdyby byli natolik hloupí, že by podpořili Coroliniho snahy přesunout stovky tisíc jižanských uprchlíků na druhou stranu Zdi, do Starého království.

Prubířovi pořád připadalo zvláštní vidět Sabriel oblečenou do ancelstierských šatů, obzvláště těch dvorských, do nichž se oblékla i dnes. Měla na sobě mít modrostříbrnou kytlici, hruď opásanou abhorsenskými zvonci, u pasu meč. Nikoli tyto stříbrné šaty s husarskou pláštěnkou na rameni a zvláštní malý okrouhlý klobouček, připjatý v černočerných vlasech. A malá automatická pistole v její stříbrné kroužkové kabelce ani v nejmenším nemohla nahradit meč.

Ne že by se on ve svém oblečení cítil o něco lépe. U krku ho škrtila ancelstierská košile s naškrobeným límcem a vázankou a oblek mu neposkytoval absolutně žádnou ochranu. Nabroušené ostří by dvouřadým oblekem z výběrové vlny projelo jako máslem, a co se týče kulky...

„Mám tlumočit vaše odmítnutí, pane?“ zeptal se Damed.

Prubíř se ušklíbl a pohlédl na Sabriel. Chodila v Ancelstierre do školy a místním lidem a jejich vládnoucí třídě rozuměla mnohem lépe než on. A diplomatická jednání jižně ode Zdi, jak už bylo zvykem, řídila právě ona.

„Ne,“ řekla Sabriel. Vstala a s ostrým klepnutím zapečetila poslední dopis. „Dnes večer zasedá shromáždění a je možné, že Corolini předloží svůj návrh zákona o nucené emigraci. Dawforthův blok nám možná poskytne hlasy k zamítnutí návrhu. Musíme se zúčastnit jeho zahradní slavnosti.“

„V téhle mlze?“ podivil se Prubíř. „Jak může pořádat zahradní slavnost?“

„Počasí nebudou věnovat pozornost,“ opáčila Sabriel. „Všichni tam budeme postávat, popíjet zelený absint, pojídat mrkev vykrájenou do elegantních tvarů a předstírat, jak úžasně se bavíme.“

„Mrkev?“

„Dawforth se pro ni teď nadchl, na popud svého mistra,“ vysvětlovala Sabriel. „Aspoň to tvrdí Sulyn.“

„Tak ta to musí vědět,“ poznamenal Prubíř a ušklíbl se – při představě syrové mrkve a zeleného absintu, nikoli Sulyn. Ta patřila mezi staré přátele ze školy, kteří jim nesmírně pomáhali. Sulyn, jako jiní na Wyverleyské akademii před dvaceti lety, viděla, co se stalo, když se probudila Volná magie a zesílila natolik, aby překonala Zed' a začala páchat škody v Ancelstierre.

„Půjdeme, Damede,“ řekla nakonec Sabriel. „Ale bylo by rozumné, kdybychom se řídili plánem, o němž jsme se bavili.“

„Promiňte mi, že to říkám, má paní Abhorsenko,“ odpověděl Damed, „ale nejsem si jistý, zda tím zvýšíme svou bezpečnost. Naopak se tím může všechno ještě zhoršit.“

„Ale tím to bude zábavnější,“ prohlásila Sabriel. „Jsou vozy připravené? Jenom si obleču kabát a obuju boty.“

Damed zdráhavě přikývl a odešel z místnosti. Prubíř si vybral tmavý svrchník z hromady přehozené přes opěradlo lenošky

a pomalu se do něho vsoukal. Sabriel si oblékla další – pánský – kabát a posadila se, aby si vyměnila vycházkovou obuv za vysoké boty.

„Damed si nedělá starosti jen tak pro nic za nic,“ podotkl Prubíř, když Sabriel podal ruku. „A ta mlha by se dala krájet. Kdybychom byli doma, nepochyboval bych, že ji někdo vyvolal s nekalými úmysly.“

„Ta mlha je docela přirozená,“ odpověděla Sabriel. Stáli těsně u sebe a navzájem si uvazovali šátky. Práci zakončili lehkým, letmým polibkem. „Souhlasím, že by jí šlo proti nám snadno zneužít. Ale mám na dosah spojení proti Corolinimu. Jestli do něj vstoupí Dawforth a Sayreovi se nebudou do ničeho plést...“

„Pokud je nepřesvědčíme, že jsme nikam nezašantročili jejich milovaného synka a synovce, moc bych na to nevsázel,“ zavrčel Prubíř, ale pozornost už upíral na své pistole. Ověřil si, že jsou obě nabitě: že jsou v komoře náboje, úderníky jsou natažené a obě zbraně jsou zajištěné. „Byl bych rád, kdybychom věděli něco víc o tom průvodci, kterého si najal Nicholas. Jsem si jistý, že jméno Hráz už jsem někdy slyšel a nebylo to v pozitivním smyslu. Kdybychom je tak jenom potkali na Velké jižní cestě.“

„Myslím, že brzy dostaneme zprávy od Ellimere,“ řekla Sabriel, zatímco si kontrolovala vlastní pistoli. „Nebo dokonce od Sama. Přinejmenším tuto záležitost musíme nechat na uvážlivosti našich dětí a věnovat se tomu, co máme před sebou.“

Prubíř se při představě uvážlivosti jejich dětí opět uškříbl, podal Sabriel šedý plstěný klobouk s černou stužkou, stejný, jako měl on sám, a pomohl jí sundat apartní klobouček a sepnout vlasy pod jeho náhradou.

„Jsi připravená?“ zeptal se, zatímco si Sabriel opásávala kabát. S klobouky na hlavách, se zvednutými límci a s vysoko uvázanými šátky byli k nerozeznání od Dameda a svých dalších gardistů. A přesně o to jim šlo.

Venku na ně čekalo deset tělesných strážců, nepočítaje řidiče dvou opancéřovaných automobilů značky Hedden-Hare. Sabriel a Prubíř k nim přišli a vmísili se mezi ně. Kdyby je zpoza zdí pozorovali nepřátelé, jen těžko by v mlze rozeznali, kdo je kdo.

Dva lidé nasedli do zadních částí obou vozů a osm zbývajících zůstalo stát na stupačkách. Řidiči nechali chvíli běžet motory naprázdno a z výfuků se do mlhy valil neutuchající proud teplých světlejších zplodin.

Jakmile vydal Damed signál, automobily za houkání klaksonů vyrazily po příjezdové cestě pryč. To byl rovněž signál pro stráž u brány, aby otevřela, a pro ancelstierskou policii na ulici, aby vytlačila nashromážděný dav. V posledních dnech se u bran vždycky scházel zástup lidí, převážně Coroliniho přívrženců: placených násilníků a agitátorů, na rukou červené pásky Coroliniho strany Naše země.

Navzdory Damedovým obavám si policie počínala velmi zdatně a rozdělila dav tak, aby obě auta mohla rychle odjet. Sice za nimi vyletělo několik cihel a kamenů, ale ty buď strážce na stupačkách minuly, nebo se odrazily od tvrzeného skla a pancéřových plátů. Za minutu už se houf lidí ztrácel v mlze jako tmavá povykující šmouha.

„Nevyjela za námi eskorta,“ řekl Damed, který se vezl na stupače vedle řidičky prvního auta. Králi Prubířovi a jeho abhorsenské královně byl přidělen oddíl jízdní policie, který je doprovázel na všech cestách po městě, a až doposud policisté vykonávali svou službu přesně, jak odpovídalo očekávané úrovni corverského policejního sboru. Teď ale jezdcí pořád stáli u svých koní.

„Možná dostali protichůdné pokyny,“ poznamenala řidička otevřeným bočním oknem. Ale její hlas nezněl vůbec přesvědčivě.

„Pojedeme jinou trasou,“ poručil jí Prubíř. „Vezměte to po Haraldské. Ještě kus rovně a pak doleva.“

Prohnali se kolem dvou pomalejších automobilů, plně naloženého nákladního vozu a koňského povozu, pak prudce zabrzdili a zatočili doleva na širokou Haraldskou. Byla to jedna z modernějších tříd, rovněž lépe osvětlená, s plynovými lampami v pravidelných rozestupech po obou stranách vozovky. I přesto bylo v mlze riskantní jet rychlostí vyšší než pětadvacet kilometrů za hodinu.

„Něco je před námi!“ oznámila řidička. Damed vzhlédl a zaklel. Když světlomety pročíslly mlhu, spatřil, jak ulici blokuje početný zástup lidí. Nedokázal přecíst, co stojí na jejich transparentech, ale snadno rozeznal, že se blíží k demonstraci přívrženců Naší země. A aby toho nebylo málo, zdálo se, že je neusměrňují žádní strážníci. Na dohled nebyla jediná modrá policejní přílba.

„Zastavte! Vycouváme!“ zvolal Damed. Vozu, který jel za nimi, pokynul dvěma gesty, která znamenala „Potíže!“ a „Mizíme odsud!“.

Oba vozy začaly couvat. Jen co tak učinily, dav lidí k nim vyrazil. Až dosud mlčeli. Nyní se rozkřičeli: „Cizinci ven!“ a „Naše země!“ Pokřikování doprovázely spršky cihel a kamení, které zatím dopadaly před automobily na silnici.

„Couváme!“ zařval Damed ještě jednou. Vytáhl pistoli a podržel si ji u nohy. „Rychleji!“

Zadní vůz už byl skoro u nároží, když u něj zastavily nákladní automobil a povoz, které před chvílí předjeli, a zatarasily jim cestu.

Z koreb obou vozidel vyskákali maskovaní muži a při běhu rozvířili mlhu. Měli pušky.

Ještě předtím, než spatřil zbraně, bylo Damedovi jasné, že došlo k tomu, čeho se nejvíc obával.

Padli do léčky.

„Pryč! Pryč!“ křičel a ukazoval na ozbrojence. „Střílejte!“

Další strážci kolem něho začali otevírat dveře, aby se za nimi mohli skrýt. O vteřinu později už spustili palbu. Dunivější

třeskot pistolí doprovázelo ostré rachocení nových kompaktních automatických pušek, se kterými se zacházelo mnohem snáze než se starými armádními lewinskami. Žádný gardista nechoval zbraně v lásce, ale poté, co přešli na jižní stranu Zdi, s nimi neustále cvičili.

„Ne do davu!“ ryčel Prubíř. „Jenom na ozbrojené cíle!“

Útočníci si takový pozor nedávali. Skryli se za své vozy, za poštovní schránku a u chodníku za nízkou zídku s květináči a pálili hlava nehlava.

Kulky se s šíleným řinčivým jekotem odrážely od silnice a opancéřovaných automobilů. Všude byl rámus, ulici zaplavily drásavé, zmatené zvuky, směsice křiku a jekotu slévající se s neutuchajícím třeskotem a rachocením kulek. Zástup demonstrantů, kteří ještě před chvilkou hořeli touhou vyrazit kupředu, se změnil na strašlivou, chaotickou vlnu lidí snažících se prchnout do bezpečí.

Damed přiběhl k hloučku gardistů schoulených za motorem zadního automobilu.

„K řece,“ vykřikl. „Proběhněte náměstím a vezměte to dolů po Rektorských schodech. Máme tam dva čluny. V té mlze všechny setřesete.“

„Můžeme se probít zpátky na vyslanectví!“ opáčil Prubíř.

„Mají to příliš dobře naplánované! Policisté, nebo jejich velká část, přešli na druhou stranu! Musíte zmizet z Corvere. Z Ancelstierre!“

„Ne!“ vykřikla Sabriel. „Ještě jsme tu neskončili...“

Nestačila dokončit větu, protože Damed ji i Prubíře prudce srazil a vyskočil jim nad hlavy. Se svou pověstnou hbitostí zachytil velký černý válec, který se k nim snášel vzduchem a zanechával za sebou kouřovou stopu.

Bombu.

Damed ji sevřel a odhodil jediným mrštným pohybem, ale ani on nebyl dostatečně rychlý.

Bomba ještě ve vzduchu explodovala. Byla napěchována třaskavinami a kousky kovu a na místě Dameda zabila. Výbuch rozbil všechna okna na vzdálenost jednoho kilometru a na okamžik ohlušil a oslepil všechny lidi v okolí sta metrů. Avšak největší škody napáchaly tisíce kovových úlomků, které se se svistem řítily vzduchem a odrážely se od kamene či plechu, až příliš často ale proletěly i lidským masem.

Po explozi se rozhostilo ticho, které narušovalo jen hučení hořícího plynu unikajícího z rozbitých lamp. Síla výbuchu dokonce odrazila mlžný příkrov, který se rozptýlil ve velkém kruhu otevřeném obloze. K zemi si našly cestu paprsky slabého slunečního světla, aby ozářily strašlivou poušť.

Všude, i pod automobily, byla rozeseta těla, na nohou se neudržel ani jeden strážce ve svrchníku. Byla rozbita i okna opancéřovaných vozů a jejich mrtví pasažéři zůstali zhroucení na sedadlech.

Přeživší vrazi počkali několik minut, než začali vylézat zpoza nízké zídky na ulici, smáli se a navzájem si blahopřáli, zbraně ledabyle složené v náručích nebo rádoby nonšalantně zavěšené přes ramena.

Příliš hlučně se bavili a smáli, ale bylo jim to srdečně jedno. Měli otupělé smysly, byli v šoku. Nejen z výbuchu nebo úděsné podívané, k níž se každým krokem blížili a která se stávala stále skutečnější, či z úlevy, že uprostřed takového masakru a zkázy zůstali naživu.

Opravdový šok pramenil z uvědomění, že král s královnou byli na corverských ulicích naposledy zabiti před třemi sty lety. Nyní k tomu došlo opět – a stalo se to jejich zásluhou.

Část první

Kapitola 1.

Dům v obležení

A rozpínala se další mlha, daleko od corverského smogu. Tisíc kilometrů na sever, za Zdí oddělující Ancelstierre od Starého království. Zdí, kde začínala fungovat starokrálovská kouzla a kde selhávala ancelstierská technika.

Zdejší mlha se od své jižní sestřenice lišila. Nebyla bílá, nýbrž měla tmavošedý odstín bouřkového mračna, a nebylo na ní nic přirozeného. Tato mlha byla spřádána ze vzduchu a Volné magie a zrodila se na kopci daleko od jakékoli vody. Přetrvávala a šířila se i navzdory odpolednímu horku pozdního jara, které by ji mělo dočista spálit.

Nerozptýlilo ji slunce ani lehký vánek, roztékala se z kopce a valila se na jihovýchod, útlé úponky plazící se před hlavní masou. Osm set metrů od kopce se jeden z těchto úponků odloučil jako mrak, vznesl se vysoko do vzduchu a přeletěl mohutnou řeku Ratterlin. Na druhé straně se snesl k zemi, spočinul na východním břehu jako žába a z jeho nitra se začala vylévat nová mlha.

Zanedlouho obě mlžné paže zahalily západní i východní břeh Ratterlinu, ačkoli na řeku mezi nimi nepřestávalo svítit slunce.

Řeka i mlha se pohybovaly značně odlišnými rychlostmi k Dlouhým útesům. Řeka se hnala korytem a nabírala rychlost

před obrovským vodopádem, kde se měla zřítit z výšky více než tři set metrů. Mlha byla pomalá a hrozivá. Šinula se a houstla a stoupala do výšky.

Několik metrů před Dlouhými útesy se zastavila, ačkoli nepřestávala houstnout a stoupat, a začala ohrožovat ostrov trůnicí uprostřed říčního proudu, na okraji vodopádu. Ostrov s vysokými bílými zdmi, které obepínaly dům a zahradu.

Mlha se nešířila přes řeku ani se při svém stoupání příliš nenadouvala. Tlačila se na neviditelné obranné valy, které ji držely v jistých mezích a umožňovaly slunci, aby dál svítilo na bílé zdi, na zahradu a na dům s červenými taškami. Mlha byla sice zbraň, ale byla pouze prvním manévrem bitvy, pouhým počátkem obléhání. Byly vyznačeny bitevní linie a Dům byl sevrěn.

Celý tento řekou omývaný ostrov totiž tvořil Abhorsenuův Dům. Byl domovem Abhorsenuů, jejichž dědičným právem a povinností bylo pečovat o hranici mezi Životem a Smrtí. Abhorsenuů, kteří používali nekromantské zvonce a Volnou magii, ale kteří nebyli ani nekromanti, ani volnomagičtí čarodějové. Abhorsenuů, kteří posílali všechny Mrtvé uniknuvší zpátky do Života tam, odkud přišli.

Stvořitelka mlhy věděla, že současná Abhorsenka není právě doma. Abhorsenka a její královský manžel byli odlákáni za Zed', kde se s nimi měli druzí jaksepatří vypořádat. Takový byl plán jejího Pána, už dávno vymyšlený, ale teprve nedávno uvedený v praxi.

Plán měl mnoho součástí, v mnoha zemích, byť jeho podstata a důvod, jenž vedl k jeho vytvoření, tkvěly ve Starém království. Jeho atributy byla válka, vraždy a uprchlíci a vším tím manipulovala taktizující, rafinovaná mysl, která na uskutečnění svého snu čekala dlouhé věky.

Ale jak tomu je u každého plánu, i u tohoto se už objevily komplikace a potíže. Dvě souvisely s Domem. Jednou z nich